

Ημερολόγιο ασημάτων 433(Απόσπασμα): Ένα πτωχό 3ήμερο στις Κυκλάδες & στα απόρθητα κάστρα

Δημήτρης Τζουμάκας

Μα αυτοί που ηδονίζονται να βραβεύουν δεν νοιάζονται έστω για τους βραβευμένους τους; Εκτός αν νοείται σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία η κυρία Δανιηλίδου η κ. Μαντά και λοιπές δυνάμεις της χειρομαντικής, της σολομωνικής και της μαγείας του δακρύβρεχτου μελό.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

2.7.21 Στο Σαρακίνικο της Μήλου σε σεληνιακό τοπίο με πολλούς βαθμούς Κελσίου συναντάμε γυμνασμένους ηλικιωμένους και την καλλίγραμμη Μελίσα με τον σύζυγό της που περνάνε το μήνα του μέλιτος στις Κυκλάδες. Είναι Ρωμαίοι και μου υπόσχονται ότι θα κερδίσουν το ευρωπαϊκό κύπελο μέσα στο Λονδίνο. Αυτό θέλω να ακούσω, λέω. Η Μελίσα έχει το γλυκύ τυρο χαμόγελο κι έναν τεράστιο Ιησού Χριστό ιταλό τατουάζ στην πλάτη της. Έχω μαζί μου Rifacol για τις εν δυνάμει εντερίτιδες και φυσικά τα πιστοποιητικά εμβολιασμού.

Το μεσημέρι με μια νοικιασμένη γουρούνα χανόμαστε στα θειωρυχεία Μήλου. Δύσβατος καρόδρομος, εντυπωσιακό, ξεκοιλιασμένο τοπίο, γκρεμίλα και θάλασσα πριβέ, απίστευτη ομορφιά, παρ' όλιγο να γκρεμοτσακιστούμε με το τετράτροχο ζών.

Το απόγευμα στην πρωτεύουσα της νήσου Πλάκα επισκεπτόμαστε το μουσείο της Άμμου βλέπουμε τον ήλιο να πέφτει σαν βόμβα και να βάφει κόκκινα τα νερά, ενώ ολίγοι ξένοι τουρίστες ντυμένοι στα καλά τους, σνόμπ και θερινοί, απολαμβάνουν τα αιματώδη κοκτέιλ τους.

3.7.21 Αυτός κοιτάζει προσεκτικά μέσα στους βράχους για καβουράκια. Δυο άλλοι κοιτάζουν Αυτόν που κοιτάζει στα βραχάκια με ένα πιρούνι στο χέρι. Η νεολαία θέλει να πάμε να δούμε στο ψαροχώρι Κλήμα τα δίπατα σπίτια δίπλα στο νερό των αλιέων που βάζουν τις βάρκες στο ισόγειο για να τις προφυλάξουν. Αλλά πού αλιείς πια; Και πού Ιησούδες Χριστοί; Χρήστες ουσιών και στα νησιά μας. Αυτά τα βαρκόσπια τα λεγόμενα «σύρματα» χρωματισμένα στο χρώμα του Μεξικό έχουν γίνει μπουτίκ και πνίγονται στον τουρισμό και στη γραφικότητα. Δεν μπορώ τόση γραφικότητα και με πονάει η γρουσουζα η Κήλη και μου λείπει πού πας ρε μαλάκα στους μόλους και στα χωράφια;

Καταπεπονημένος σταματάω σε μία στήλη που αναφέρεται στο μαρμαρένιο θέατρο της αρχαίας Μήλου και ψάχνω να το βρω. Αυτό τουλάχιστον είναι στην επιφάνεια, είναι κοίλο δεν είναι στις κατακόμβες των κυνηγημένων χριστιανών όπου τώρα κρύβονται οι αρνητές των εμβολίων. Είναι μια μαγεία σε πανοραμική θέση, είναι ένα κέντημα στα μάρμαρα με επιγραφές στα εδώλια όπου ο καθένας είχε τη θέση του και οι νεανίσκοι, σε κοινωνική απόσταση από τους βουλευτές της εποχής, για να μην κολλήσουν covid 19 (pro Χριστού). Οι κερκίδες έχουν αναστηλωθεί και πρόσφατα διοργανώθηκαν μέχρι και αγώνες πάλης, στο θεατράκι ίσως να γινόντουσαν και ανθρωποθυσίες παλιά, you never know με την αρχαία ανθρώπινη φύση και την καινούρια. Εδώ είναι και ο τόπος ευρέσεως του διάση-

μου αγάλματος της Αφροδίτης της Μήλου. Ζέστη, ζέστη, ζέστη 40 β. να πω στον υιό Αντώνη να κανονίσει να έλθει να με πάρει με το ελικόπτερο.

4.7.21 Κίμωλος: Δύο ημίονοι μέσα στην ξεραϊλα και το τοπικό λεωφορείο μας πάει στα Πράσα, στο πουθενά, η παραλία φέρνει λίγο σε Καραιβική. Αλλά οι πανάκριβες ξαπλώστρες είναι όλες κατελημμένες από αλλοδαπούς ένοικους των γιωτ και αλπινιστές. Εδώ συναντάμε δύο νεαρές γιαγιάδες, νέο-παλαιοφемινίστριες, χωρισμένες, απελευθερωμένες, κολυμπούν και λάμπουν ημίγυμνες και κάνουμε παρέα και είναι όλα ωραία. Υπάρχει και Βιβλιοθήκη στην άμμο παρακαλώ, έχουν φροντίσει οι τοπικές αρχές για την επιμόρφωση και διασκέδαση των λουομένων, δεν είναι όλα τα βιβλία πατάτες και ευσπόληπτα, βρίσκω το μυθιστόρημα του Φίλιπ Ντικ, Ο άνθρωπος στο απόρθητο κάστρο που τοποθετείται στο 1962 και προτείνει μια άλλη εξέλιξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου εντελώς διαφορετική απ' ό,τι ξέρουμε. Οι Ναζί δηλαδή έχουν κατακτήσει το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης, τη Σοβιετική Ρωσία και την Αφρική, έχουν ξεπαστρέψει Εβραίους, Ρομά, Σλάβους και ομοφυλόφιλους και περνάμε όλοι καλά και φασιστικά ενώ αντίστοιχη είναι η δράση της Ιαπωνίας στην Ασία και την Ωκεανία. Η Μεσόγειος έχει αποξηραθεί ώστε να προσφέρεται για καλλιέργεια κλπ. κλπ.

Από ελληνική λογοτεχνία τίποτα. Από ποίηση τίποτα. Από ελληνικό διήγημα τίποτα. Από ελληνικό μυθιστόρημα επίσης στη Μήλο και στην Κίμωλο, που είναι γεμάτος ο τόπος από βιβλία στα χάρτινα αυτά ράφια και μπράβο τους, τίποτα, για να διαβάσουμε εκτός από τον «άνθρωπο» που λέγαμε: «δεν είναι όλα πατάτες». Αλλά τίποτα από Χατζή, Καζαντζάκη, Καραγάτση, Φύσσα, Ηλιοπούλου, Βασιλικό, Γεωργιάδη, τη ριμάδα τη Δημαρά, έστω τον τυφλό Μάντη, έστω τη Νίκη του Χειμωνίδη. Μα αυτοί που ηδονίζονται να βραβεύουν δεν νοιάζονται έστω για τους βραβευμένους τους; Εκτός αν νοείται σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία η κυρία Δανιηλίδου η κ. Μαντά και λοιπές δυνάμεις της χειρομαντικής, της σολομωνικής και της μαγείας του δακρύβρεχτου μελό. Αλλά ίσως και να κάνω λάθος. Μπορεί τα καλά βιβλία να τα οικειοποιήθηκαν φανατικοί αναγνώστες της άμμου, όπως έχω βουτήξει εγώ τον άνθρωπο από το απόρθητο κάστρο και θα τον επιστρέψω του χρόνου βέβαια, υποβρυχίως, πρώτα ο Θεός, όταν θα έχω απαλλαγεί από τη φίλη μου την Κήλη αλλά θα φέρω και μερικά καλά δείγματα ελληνικής και γιατί όχι και τουρκικής λογοτεχνίας.

• 4.7.1822 Εκστρατευτικό σώμα υπό τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο αποτελούμενο από τακτικό στρατό, σώμα φιλελλήνων και ατάκτους συγκρούεται με τους

τούρκους του Κιουταχί στο Πέτα Άρτας. Οι τακτικές και φιλελληνικές δυνάμεις καταστρέφονται. (Οι άτακτοι μάλλον «ατάκτσαν» και διασκορπίστηκαν και μετά από αιώνες συνάντησαν τους αναρχικούς του Αγίου Παντελεήμονος και Κάτω Πατνσιών που το μολυσμένο καλοκαίρι του 21 βρέθηκαν σε ξερονήσια, σε κάμπινγκ αντιναζιστικό, στον Άι Στράτη, στο Δρέπανο, στην Ερέτρια και στη Σαμοθράκη)

5.7.21 Το 80% των κατοίκων των βορείων προαστίων της Αθήνας έχουν εμβολιαστεί, διαβάζω, ενώ ο Νότος και οι δυτικές συνοικίες με το ζόρι φτάνουν το 20% ! Οι εύποροι, οι μορφωμένοι ξέρουν και φυλάνε τα οπίσθιά τους. Οι κάτοικοι στις λαϊκές συνοικίες απροστάτευτοι στη ρητορεία των κινδυνολόγων, στα χασίσια και στις νοθευμένες ουσίες. Ο κόσμος φοβάται. Ο φόβος είναι σεβαστός, είναι ανθρώπινο αίσθημα και μαζί ζωώδες. Αγώνίζεται για επιβίωση και πίνει καφέδες στο καράβι. Εξού και οι 15 μονάδες διαφορά. Ο κόσμος δεν θέλει να πέσει στα χέρια ενός ευφυούς πειραματιστή Νάρκισσου, δεν θέλει παχιά λόγια χωρίς αντίκρισμα ή βίαιες αλλαγές, «επαναστάσεις χωρίς επαναστάτες» ή τους μίζερους αιθεροβάμονες κάποιας λαϊκίστικης σχέτας. Θέλει αυτό που έχει συνηθίσει να βλέπει: τη συστημική σιγουριά της καθημερινής μιζέριας και να του πιάνουν λίγο τον πωπό και να ονειρεύεται την ανάπτυξη που θα φέρει φράγκα πολλά για κατανάλωση.

Κουράστηκα να γράφω, να αναμασάω τα ίδια, κάτι η ζέστη των 37 βαθμών, κάτι το πρόωρο τέταρτο κύμα με το μικρό φορτίο, κάτι η μέση και το στομάχι μου, θα σταματήσω για λίγο. Σταμάτησα να μαζεύω και καπάκια μπύρας από τα πεζοδρόμια λόγω covid 19. Οι καλύτεροι πότες είναι οι πολωνοί αλλά με τις ζέστες κόλλησαν και οι ασιατικές δυνάμεις σαν ακρίδα πάνω στα άθλια κάγκελα του Καγκελοφράχτη Δημάρχου (λες και το κάνουμε επίτηδες να διαλέγουμε τους μέτριους, τους χειρότερους από τους μέτριους, τους πιο κουστουμάτους, τους πιο τιποτένιους ως Άρχοντες για το ένδοξο κλεινόν άστυ). Εν πάση περιπτώσει οι ιταλοί κέρδισαν τους άγγλους στα πέναλτι, το ευρωπαϊκό κύπελλο ήλθε στο Νότο, το καφενείο του Παντελή άνοιξε αλλά και οι θαμώνες είναι ελάχιστοι, φοβισμένοι, αποδεκατισμένοι.

Ζω στον αστερισμό του Rifacol. Πρέπει να στρώσω το στομάχι μου επιτέλους.

Θα ξαναγράψω πάντως αν δω κάτι το αληθινά ασήμαντο. Μα τι λέω τώρα; Για να υπάρχουν ασήμαντα πρέπει να υπάρχουν και ασήμαντοι. Βλέπετε κανέναν Ασήμαντο πουθενά; Όλοι έχουν ντοκτορά στην ιατρική επιστήμη, στην πολιτική θεωρία, στην Οικονομία, στην κλιματική αλλαγή και στον Τοι τοι Πά.